

L'OME QUE PLANTAVA D'ARBOLS | JEAN GIONO
Traduzione in occitano alpino
di Rosella Pellerino

Progetto "L'Albero dei Pensieri"

Maggior sostenitore
Compagnia
di San Paolo

Con il contributo di
REGIONE
PIEMONTE

Con il patrocinio di
VALLE MAIRA

Spazio
Maira
Letteratura

Per que lo caràcter d'un èsser uman manifeste de qualitats pròpi fòravia, chal aver la fortuna de pòler observar sias accions per de lònjas anadas. S'aquela accion es pas egoista, se l'idèa que la mena es d'una generositat totala, se es pròpi segur qu'a pas cerchat de recompensa, e que, en mai d'aquò, abie laissat ental monde de traças visiblas, siem alora, segurament, drant d'un caràcter que se pòl pas desmentiar.

Fai quarant'ans, mai o menc, fasio a pè un lòng chamin sus de brics que degun torista conois, ent'un canton ben vielh, d'ente s'intra en Provença. Aquel escarton es delimitat al Sud-Est e al Sud dal cors mesan d'la Durença entre Sisteron e Mirabeu; al Nòrd dal cors subeiran de Droma da sa sorça fins a Dia, a l'Oest da las planas dal Comtat e lhi sèrres dal mont Ventor. Seria tota la part nòrd dal departament des Bassas Alps, lo meztjorn d'aquel de la Droma e un canton pichonet de Vauclusa...

A close-up, soft-focus photograph of lavender flowers in shades of purple and blue, serving as the background for the text.

Al moment de començar malònja passejada dins aquel
desèrt, aquel pòst era un marrit truc entre 1200 e
1300 mètres d'autessa, ente creissia mec la lavanda
sarvatja

Traversavo lo país per son larg e, après tres jorns de
marcha, m'ero trobat ent'una desolacion sensa sens.
M'ero acampat dapè di rests d'un vilatge abandonat.
Avio fenit l'aiga despuèi lo ser drant e me chalia
trobar n'en. Aquel grop de maisons abaronaas, bela se
en roïna coma un vielh brusc de guèspas, me fasia
pensar que un bòt aquí lhi devia èsser estaa una fònt
o un potz.

De fach lhi avia pro una fònt, mas secha. Las cinc o sièis maisons sensa cubèrt, roseaas da l'aura e da la pluèia, la pichòta chapèla abo son cloquier escrazat eron pro bastias coma las maisons e las chapèlas dins lhi vilatges vius, mas aquì tota la vita era despareissua.

Era una bèla jorna de junh, abo un grand solelhàs, mas sus aquelas tèrras sensa arberc e autas ental cèl, l'aura soflava brutala. Siei brams dins las carcassas des casas eron aqueli d'una bèstia sarvatja deranjaa mentre malha.

